किं चात्र परिच्छेदे बहवो दृश्यकाव्यग्रन्था उदाहरणत्वेनोपन्यस्ताः । तेषु कतिपयानां दर्पणादितरत्र नामापि नोपलभ्यते । नामधेयमात्रेणानुमितसत्ताकानां तेषां पुनरुद्भवाय युरोपादिमहापुस्तकालया निरीक्षणीयाः ॥

सप्तमे परिच्छेदे—झटित्युपस्थितये बहूनि पूर्वोदाहरणानि तनूकृत्य स्थापितानीति तत्र तत्र प्रायो दर्शितमेव । तत एवैतेषामुर्वरितांशान्वेषणाय प्रयासो निष्फलः ॥

अष्टमे परिच्छेदे—वामनोक्तानां शब्दार्थगुणानां प्रकाशवत्प्रत्याख्यानं 'माधुर्यं द्रुतिकारणम्' इति प्रकाशोक्तिप्रत्याख्यानं च दर्शनार्हम् । वामनोक्तानामितरेषां गुणानामवगमार्थं 'ते त्रिधा–' (४५० पृ.) इति कारिकास्था टिप्पणी विलोक्या । आसीत्प्राग्वामनोक्तानां गुणानां प्रचुरः प्रचारः । यतः—

'प्रसन्नाः कान्तिहारिण्यो नानाश्लेषविचक्षणाः ।
भवन्ति कस्यचित्पुण्यैर्मुखे वाचो गृहे स्त्रियः ॥

इत्यादयः सूक्तयो जज्ञिरे । एवं तत्तत्कालिककविकर्मावलोकनेन तत्तत्कालिकी साहित्यशास्त्रस्थितिरुन्नेतुं सुशका ॥

नवमे परिच्छेदे—रीतीनां प्रतिपादनम् । तत्र वैदर्भी—गौडी—पाञ्चाली—लाटीनां स्वरूपाकलनेन भारतवर्षीयाणां चिरंतनी विद्यासमृद्धिरवगन्तुं शक्यते । किंचैता रीतयस्तत्र तत्रोपजीव्यनिबन्धेष्वपि सूपपाद्यन्त इति नूतनत्वशङ्काङ्कुरोऽपि न प्ररोहतीति सूक्ष्मदृशा विभावनीयम् ॥

दशमे परिच्छेदे—महाकाव्योपयुक्तानां शब्दालंकाराणां (४७१–५०० पृ.) चमत्कृतानामुपमाभेदानां च (५०१–५१८ पृ.) निरूपणं तत्र 'यमकं–' (४७९ पृ.) 'संस्कृतमहाराष्ट्रयोः' (४८८ पृ.) 'साम्यं–' (५०१ पृ.) इत्यादिग्रन्थगतं टिप्पणं च दर्शनार्हम् । एवमग्रेऽपि ॥

'एष साहित्यमातङ्गो दुर्ग्राह्योऽतिमहत्तरः ।
मुष्टिमेय इवाभाति दर्पणे प्रतिबिम्बितः ॥'